

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 10. siječnja 2018. [\[Multimedia\]](#)

Misa – Slava i zborna molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U nizu kateheza o euharistijskom slavlju vidjeli smo da nam pokajnički čin pomaže da sa sebe svučemo svoje umišljenosti i stanemo pred Boga kakvi stvarno jesmo, svjesni da smo grešnici, u nadi da će nam se oprostiti.

Upravo iz susreta između ljudske bijede i Božjeg milosrđa proizlazi zahvalnost izražena u pjesni hvale „Slava“, to je „veoma drevan i častan himan kojim Crkva, sabrana u Duhu Svetome, slavi Boga Oca i Jaganjca te mu se moli“ (Opća uredba Rimskog misala, 53).

Početne riječi ovog himna – „Slava Bogu na visini“ – početak su pjesme koju su pjevali anđeli pri Isusovu rođenju u Betlehemu, radosni navještaj zagrljaja između neba i zemlje. Ta pjesan uključuje također nas okupljene u molitvi: „Slava Bogu na visini i na zemlji mir ljudima dobre volje“. Nakon „Slave“, ili kada je izostavljena, neposredno nakon pokajničkog čina, slijedi posebni oblik molitve zvane „zborna“, po kojoj se izražava značaj vlastit slavlju, koja ima različite inačice ovisno o danima i vremenima u godini (usp. *ibid.*, 54). Pozivom „pomolimo se“ svećenik potiče okupljene vjernike da se kratko saberu u tišini, kako bi postali svjesni da su u Božjoj prisutnosti i izrekli, svaki u vlastitome srcu, osobne nakane s kojima sudjeluje na misi (usp. *ibid.*, 54). Svećenik kaže „pomolimo se“, a zatim slijedi kratka šutnja i svatko razmišlja o onome što mu je potrebno ili želi tražiti u molitvi.

Šutnja se ne svodi na odsutnost riječi, već na to da se oraspoložimo osluškivati druge glasove: glas našeg srca i, nadasve, glas Duha Svetoga. U liturgiji narav svete šutnje ovisi o trenutku u kojemu u pojedinome slavlju dolazi: „Svaki pojedini vjernik sabire se u pokajničkome činu i nakon poziva na molitvu; kad završi čitanje ili homilija, kratko razmatra o onome što je čuo, a poslije pričesti hvali i moli Boga u svome srcu“ (*ibid.*, 45). Dakle, prije početne molitve, šutnja nam pomaže da se saberemo i razmišljamo o tome zašto smo tamo. Otud važnost osluškivanja svoje

nutrine kako bi se otvorili Gospodinu. Možda su iza nas dani napora, radosti ili žalosti i želimo to reći Gospodinu, zamoliti ga za pomoć, moliti ga da nam bude blizu; imamo članove obitelji i prijatelje koji su bolesni ili koji prolaze kroz teške kušnje; želimo povjeriti Bogu sudbinu Crkve i svijeta. I tome služi kratka šutnja prije nego svećenik, sabirajući nakane svakog pojedinog vjernika, glasno upravlja Bogu, u ime svijeta, zajedničku molitvu kojom se zaključuju uvodni obredi, vršeći upravo „kolektu“ pojedinih nakana. Živo preporučujem svećenicima da obdržavaju ovaj trenutak šutnje i ne žure se: „pomolimo se“ i neka vlada šutnja. Stavljam to na srce svećenicima. Bez te šutnje izlažemo se opasnosti da zanemarimo sabranost duše.

Svećenik izgovara tu molitvu, tu zbornu molitvu, raširenih ruku. To je molitveni stav što su ga zauzimali kršćani još od prvih stoljeća, kao što svjedoče freske u rimskim katakombama, želeći na taj način oponašati Krista raširenih ruku na križu. I ovdje Krist je ujedno Molitelj i molitva! U Raspetom vidimo Svećenika koji prikazuje Bogu ugodnu žrtvu, odnosno sinovsku poslušnost.

U Rimskom obredu molitve su jezgrovite, ali bogate značenjem: moguće je osmisliti mnoge lijepe meditacije na te molitve. Jako lijepe! Vraćati se tim tekstovima i meditirati nad njima, također izvan mise, može nam pomoći naučiti kako se obraćati Bogu, što moliti, koje riječi upotrijebiti. Neka liturgija za sve nas postane prava škola molitve!